

Éljünk az Úr által

Radu Gavriluț

2020. július 8.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

János evangéliuma 6, 48-59: "Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá, ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért. Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk? Monda azért nekik Jézus: bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban. Amiként elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, nem úgy, amint a ti atyáitok ették a mannát és meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké. Ezeket monda a zsinagógában, amikor tanított Kapernaumban."

Korábban már említettem ezt a dolgot, hogy ahhoz, hogy a hitéletet elkezd, egy adott pillanatban be kell, hogy legyen avatva a szellemiekbe. Néha a dolgok olyan bonyolulttá válnak, hogy az emberek nagyon összezavarodnak, mikor hallják az Úr feltételeit. Tudjátok, miért van ez? Mert amikor a dolgok elborítanak, a problémák elárasztanak, akkor ezek által megtanuljuk azt, amit itt olvastunk az 57. versben: "aki engem eszik, él én általam." A dolgok olyan bonyolultak, hogy egyszerűen nem tudod úgy élni az életedet, ahogy eddig élted. Sokan, akik ezeket az igeverseket olvassák, azt gondolják, hogy enni az Úr testét és inni az Úr véré azt jelenti, ami akkor történik, mikor megtörjük a kenyeret, és eszünk a kenyérből és iszunk a borból. De itt az Ige nem erre utal, hanem arra, hogy aki valóban az Úrral és az Ő Igéjével táplálkozik, az megtapasztal olyan dolgokat, amit addig nem tapasztalt. Nemrég beszéltem egy testvérral, és azokban a dolgokban, amit mondtam neki, olyan magasra emeltem a mércét, hogy ezt csak egyféleképpen tudta megtenni: ha ő megtanul az Úr által élni.

Gondoljátok meg testvérek, hogy a keresztyének között nagyon sokan vannak, akik sértődöttek. Nem a névleges keresztyénekről beszélek, mert azoktól semmit nem lehet elvárni. Hanem az újjászületett keresztyénekre gondolok, akik között nagyon sokan meg vannak sértődve. Megbántották őket, és ezért vannak, akik mennek egyik helyről a másikra, és keresik szegények a helyüket. Nem tanulják meg, hogy "vigyázz, nehogy a keserűség gyökere felnövekedjen." Vigyázz, mert ha valamiképpen ott van a keserűség a szívedben, és mész egyik helyről a másikra, akkor rövidesen újra ugyanabban a helyzetben fogod találni magad, és be kell látnod, hogy nem megy a dolog. Mert a hitéletet más Valaki által kell élni: az Úr élete által. Egy adott pillanatig sikerül a felszínen maradnod, vagy legalábbis azt gondold, hogy meg tudod oldani a dolgokat, de eljön az idő, mikor az Úr hagyja, hogy a problémák felgyűljenek a fejük fölé, hogy megtanuljunk az Ő élete által élni. Ez nem könnyű. A hitélet egyszerűen azt jelenti, hogy Krisztus él bennem. Az emberek, akik körülvesznek és figyelik, hogy mit hogyan csinálunk, Krisztussal kell, hogy találkozzanak. Ők Krisztust kell, hogy lássák az életünkben. Bárhol vagyunk, az üzletben, a gyülekezetben, vagy az úton vezetünk, látványosság vagyunk az angyalok előtt, és az angyalok látni akarják azokat, akik öröklük a váltságot.

Kiváltság a számunkra, ha ezekben a bizonyos helyzetekben megértjük, hogy nem tudunk a magunk erejéből élni. Kell, hogy történjen valami. Valahogy el kell jutnod arra a pontra, amikor kimondod: "én nem tudom." Attól a pillanattól kezdve, mikor azt mondtad, nem tudom, eljutottál az erőd végére, és akkor kezd el Isten munkálkodni az életedben. Lehet, hogy kiábrándulsz, mert nem tudod megtenni, amit szeretnél, de ebben nagy áldás van, mert attól kezdve Isten elkezd munkálkodni az életedben. Jövünk az alkalmakra, és én nem mondom senkinek: testvér, készülj holnapra, mert neked kell beszélni. Hanem jövünk az Úrhoz és elismerjük: Uram, nélküled semmik vagyunk, semmink sincs. Elismerjük a tehetetlenségünket és az Úrra helyezzük a tekintetünket: Uram, áldd meg az együttlétünket. De ha nem hitben járunk, akkor elbátortalanodhatunk. Hogy lesz, mi lesz? Mi fog történni? Lesz sok üres idő? Hogy fog lezajlani a mai alkalom? Hittel az Úrra kell tekintenünk. Tehát a hitélet olyan élet, amikor egyre mélyebbre kell hatolnod, hogy ezt megtapasztalhasd, és hogy valóban áldás lehess a testvéreid számára, akikkel összegyűlsz.

Az utóbbi időben a szívemen volt és sokat foglalkoztatott az Úr háza építése. Hogyan lesz? Mi történik? Milyen fontos ez a kijelentés, hogy lásd, hogy ez a ház most épül élő kövekből! Arra vagyunk elhívva, hogy hozzájáruljunk ennek a háznak az építéséhez. Ezért különböző helyzetekbe kerülünk, de az elején nem látjuk, hogy pontosan mi is történik. Mindenféle helyzetek jönnek a gyülekezetben, a családban, a munkahelyen, amelyekben meg kell értenünk, hogy mit akar az Úr munkálni, és hogy mindezek együtt a mi javunkat szolgálják, és Ő valamit ki akar hozni ezekből a helyzetekből, amelyeken átmegyünk.

Például van egy megszokott kapcsolat valakivel, ami évek óta tart, és egy adott pillanatban az Úr mutat valamit. Elkezdesz meglátni valamit ebben a kapcsolatban. Az Úr megmutatja, hogyan folytasd tovább. És mikor ezt teszed, azt a kapcsolatot egy más megvilágításban fogod látni, egy új pozícióból fogod folytatni, nem úgy, mint azelőtt hosszú időn keresztül, és akkor az a személy épülni fog ezáltal. Ezt jelenti aranyat építeni erre az alapra. Minden kapcsolatunkban mindig ott a kísértés, hogy pusztán emberi legyen. Kedvesek, barátságosak vagyunk, szeretnénk jót tenni. Jót teszünk és jó dolgokat teszünk, de az Úr azt akarja, hogy arany legyen. Ahogy az Igében van, először az jön, ami természetes, de aztán jön az Úr és megváltoztatja a dolgokat. Sokszor történt velem ez a dolog. Találkozok valakivel, beszélgetünk, ő kérdez, de mit is feleljek a kérdésre? És akkor hirtelen felébredek, imádkozom és azt mondom: Uram, aranyat szeretnék építeni. Nem akarok banális dolgokról beszélgetni.

Volt egy testvér, akit többen is ismertünk. Kítették a tanügyből és hozzánk került a faluba, az általános iskolába. És ő ott fáradhatatlanul hirdette az Igét mindenkinek, akivel találkozott. Senkitől sem félt. Egy idő után elkerült onnan, és 1968 után én néha meglátogattam. Nem sok mindent értettem, amiről beszélt, de valami vonzott, hogy néha meglátogassam őt. Tudjátok, mit kérdezett? Hol van a mag, amit elvettem Réven? Ő tudta, hogy elvetett egy magot. Ahol ő járt, ott valamit elvetett. Sokszor megkérdezte, hogy vannak azok, akiknek hirdette az Igét. Sorban érdeklődött felőlük. Szomorú volt, mikor látta, hogy nem történik semmi. De egyszer történt valami. A mag, amit elvetett - mert a mag ott van -, elkezdett kikelni, nem a szülőkből, hanem a gyerekekben, akiknek a szüleivel beszélt. És ez rendkívüli dolog volt.

Mit teszek én ott, amerre járok? Nem az én szavaimat kell szólni, hanem az Ő szavait. És ha ezek a szavak az Úrtól vannak, gyümölcsöt fognak teremni. Azért mondja az 1Korintus 3-ban: "ha valaki aranyat, ezüstöt, drágakövet épít erre az alapra." Mikor ez a munka meg lesz próbálva Krisztus ítélőszéke előtt, ezek az anyagok meg fognak maradni, és ez a személy jutalmat kap.

Mit jelent az ezüst? Nagyon meglepett, hogy mennyi ezüst volt a jeruzsálemi templom építése idején. Az ezüst a megváltás művéről szól. De testvérek, a megváltás munkája nemcsak az, hogy az Úr Jézus Krisztus megfizette az árat a mi megváltásunkért. Ezt is jelenti, de a megváltás munkája folytatódik addig, amíg az Ő ábrázatához hasonlókká nem válunk. Valahányszor átformálódunk, megváltozunk és változások mennek végbe az életünkben Krisztus munkája által, akkor valamit építünk erre az alapra. Az ezüst azt jelenti, hogy meg kell változnod, mássá kell lenned. A nagy próbák alatt egyes emberek életében az élő kő drágakővé alakul át. Az Úrnak élsz és Őrá tekintesz. Pál nem élt hosszú életet, de az élete tele volt megpróbáltatásokkal, problémákkal. Mégis, mi hordozta őt ebben a zűrzavaros életben, amely rendkívüli módon el volt foglalva? Neki egy célja volt: hogy az Úrnak és az Ő házának éljen: "ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék?" (2Kor. 11,29).

Akarva-akaratlan, mint Isten gyermekei, minden nap építünk valamit. Mit építünk? Az egymással való kapcsolataink vajon arany? Közelről ismerjük egymást, túl közelről. Hajlamosak lennénk, hogy a kapcsolataink szokványos kapcsolatok legyenek. Tiszteljük, szeretjük egymást, de a kapcsolataink még mindig lehetnek lelki alapokon. Isten nem elégszik meg ezzel. "Mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén alázatossággal ékesítsétek magatokat" (1Péter 5,5). Az alázatosság az a mennyei jellemvonás, amikor valaki már nem foglalkozik saját magával, hanem az Úrral foglalkozik.

Testvérek, ezeket az időket éljük, amikor lehet, hogy már nagyon kevés építőanyag szükséges a ház építéséhez. A mi hozzájárulásunk lényegesen fontos. Az Urat mutassuk, Ő legyen közöttünk. Tudjuk tisztelni, szeretni egymást, tekintsünk Rá minden helyzetben, legyünk még inkább megváltozva. Az Úr tekintsen méltóknak arra, hogy hagyjon bizonyos nehéz helyzeteket az életünkben, amelyekben megtanulunk az Úrra nézni, és akkor áldásban részesülünk. Sokszor voltak bizonyos problémáim és azt gondoltam: vajon mostmár így folytatom életem végéig? És gondolom, hogy nagyon sok ilyen helyzet van, hogy az Úr bizonyos helyzetbe tesz és nem tudjuk, mit tegyünk és hogy lesz. Az Úr irgalmas, és az ilyen helyzetekben Hozzá kell jönnünk és kérnünk Őt, hogy Ő munkálkodjon, hogy láthassuk az Úr kezét ezekben a nehéz helyzetekben. Ne magunkra nézzünk. Tőle várjuk a megoldást, nem mi magunktól, és jussunk ki a tág térre (Zsolt 4,2). Ő munkálkodni akar. A pillanat, amikor meg leszünk ítélve, már közel van. A helyzeteket az Úr készíti, hogy megtanuljunk valamit, és Rá tekintsünk, és a csodák csodája az, amikor az Ő élete által kezdünk élni.

Emlékszem, hogy valamikor beszéltem egy testvérnővel, aki nem tudott valakivel kijönni és azt mondta: én nem tudom ezt megtenni, nem tudom ezt a dolgot helyre tenni. Nagyon csodálkoztam. Értem, hogy nehéz, és az ellenség is segít ebben, de ha az Úrra nézel és mész előre, akkor igenis lehetséges a dolgok megoldása. Az Úr munkálkodjon az életünkben. Volt két személy, akik éveken keresztül nem tudtak egymással kijönni, de végül létrejött a kiegyezés, és mikor ez megtörtént, valaki készített egy fényképet róluk. Egy testvér azt mondta: itt vannak előttem ezek a testvérek, és valahányszor ránézek erre a képre, azt mondom: mit tud tenni az Úr! Milyen nagy dolgokat tud tenni Ő! Megváltoztatja a dolgokat, hogy megtisztuljunk az elménkben, a gondolatainkban, a lelkiismeretünkben, hogy szabadok legyünk, hogy szeretni és tisztelni tudjuk egymást.

Elolvasom még egyszer ezeket az igeverseket, 57-58: "amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él én általam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, nem úgy, mint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának, aki ezt a kenyeret eszi, él örökké." És ahogy az Úr Jézus mondta a tanítványoknak, miután a samáriai asszonnyal beszélt, ez a kenyér, ez az eledel az, hogy az Atya akaratát cselekedjem. A tanítványok ezt akkor nem értették, de később megértették. Minden lehetséges annak, aki hisz. Ne magunkra nézzünk, ne a mi lehetőségeinkre tekintsünk, hanem az Úrra. Ha ezt a titkot megtanuljuk, ez megváltoztatja az egész életünket. Óáltala éljünk! Az Úr által éljünk! Ámen.